

1983 HAMMARBY–IFK GÖTEBORG

»Underbar underhållning«

TEXT STEFAN MAGNUSSON

Cupfinalen 1983 var nära att bli en Hammarbytriumf mot ett starkt IFK Göteborg som då var regerande UEFA-cupmästare. Trots stöttning av Hägersten Hot Heaven och bra chanser lyckades Bajen inte få hål på Wernerson i IFK-målet. I förlängningen avgjorde pålitlige Blåvittmålskytten

★ 1980-talets första år skulle bli de mest framgångsrika dittills i den grönvita fotbollshistorien. Men redan under slutet av sjuttitalet kunde man skönja embryot till det lag som skulle ta stora silver 1982 och spela cupfinal 1983. Under Bengt Perssons ledning 1982–84 var laget stabilt, välbanerat och spelade så undermållande fotboll att Arne Hegerfors tyckte att man skulle upprätta i folkparkerna.

Svenska cupen var en bisak för klubbarna på den här tiden och Svenska Fotbollförbundet gjorde inte mycket för att höja tatusen. Jo, lite gjorde man, terrarna i Solna såg till att cupen låg utspridd på två säsonger och ingen visste välgentligen varför. Pamparna hade blickat mot Norge där cupfinalen var en ättefest på ett utsålt Ullevål men den norska modellen blev tyvärr bara till en våt dröm för le styrande.

Hammarbys cupäventyr, som sedermera skulle leda till finalen, inleddes på sensommaren 1982. Först på menyn stod IFÖ Bromölla från ett anhälle på gränsen mellan Skåne och Blekinge, mest känt för tillverkning av toalettstolar. Skåningarna som låg i Division 3 blev en munsnit och slutresultatet, på den vackra Strandängens IP, skrevs till 8–2 efter fem mål av Billy Ohlsson. I nästa omgång väntade ett nytt lag från trean, IFK Trollhättan. Även i denna match var Söderbröderna överlägsna och slutsiffrorna krevs till 3–0 efter två mål av Uffe Eriksson. Över tretusen personer hade sökt sig till Eds-

borg, bland annat en röststark Hammarbyklack.

Åttondelsfinalen stod mot Kalmar FF på Söderstadion i augusti. Efter en avslagen och inletsägande match stod hemmalaget som segrare

efter ett straffmål av nyttige Mats Wahlberg i den första halvleken. Söderpubliken var svårflörtad när det gällde cupen och endast 2 441 åskådare gäspade i solskenet.

Nu tog cupen uppehåll för att återkomma i april året efter. Som sagt ett väldigt märkligt upplägg som definitivt inte ökade intresset för den misshandlade turneringen. Den tolfte april skulle kvartsfinalen mot Sandviken spelas på Söderstadion men planen hade inte hämtat sig efter bandyfinalen mellan Boltic och Villa så mat-

chen flyttades till Stockholms Stadion. Det var ingen bra idé tyckte publiken och bara 1 335 personer tog sig över Slussen och såg Hammarby vinna med 5–0 efter två mål av den underskattade Jörgen Sandell.

Även i semifinalen var lotten på Hammarbys sida. IFK Norrköping väntade på Söderstadion och även denna fina majkväll bjöds det på ganska torftig underhållning. Östgötarna hade mycket boll men skapade inga heta chanser och en kvart före slutet rann notoriske målskytten Peter Gerhardsson igenom och såg till att laget blev klart för sin första cupfinal sedan 1977.

Finalen spelades på Råsunda en kokhet söndag i mitten av juni med den hopplösa starttiden 13.30. För motståndet stod IFK Göteborg som både vunnit Allsvenskan och UEFA-cupen året

Närkamp mellan Klasse Johansson och Blåvitts Dan Corneliussen. Foto: Weine Lexius/EXP/TT

innan. De hade haft en hyfsat lugn resa till finalen och bland annat slagit Häcken med 3–0 i semifinalen inför knappt 5 000 åskådare. Många trodde på en jämn match, året innan fanns Hammarby varit nära att slå Göteborg i SM-finalen och matcherna i Allsvenskan var ofta välspelade och jämna tillställningar. Det lag Hammarby kom till start med var till nio elftedelar samma uppställning som hade startat SM-finalerna året innan, endast Per Holmberg och Jonnie Efraimsson saknades. Anders Forsberg stod i mål, fyrbackslinjen bestod av Sulo Vattovaara, Björn Hedenström, Putte Ramberg och

Klasse Johansson. På mitten huserade Thomas Dennerby, Mats Wahlberg och Micke Andersson. Kedjan bestod av Uffe Eriksson, Kenta Ohlsson och Peter Gerhardsson. På bänken fanns Janne Wegerman och Micke Samuelsson.

När domaren Sven-Erik Grönlund från Kvissleby blåste till match hade 13 245 åskådare bänkat sig. Bland annat hade Bajen Fans dammat av sambaorkestern Hägersten Hot Heaven för att skapa lite drag vilket verkade uppskattat av de grönvita spelarna som dominerade matchbilden stort från start. ➤

genom att utnämna Dan och hans kompis i buren, Thomas Wernerson, till dess huvudfigurer fast på olika sätt.
 Den ene spikade ju satsiffrorna till 1-0, medan den andra hindrade Bajen från att vinna sin första stora fotbollströfé nånsin.
 Stockholmarna har knappast varit närmare tidigare. Men Wernersons räddningar på skott från Peter Gerhardsson, Micke Andersson och Uffe Eriksson (vid två tillfällen) inställde deras fest.
 Den Söder-sinnade publiken hade även lite gvalt att smälte den överraskande upplösningen och kunde stillsamt ut göteborgarna under prisceremonin.
 Folk kände sig berövade på segerglädjen.

Johansson
stor-Klas igen
 Finalen hade vunnits inte när

Hammarby inledde matchen starkt. Chanserna radades upp framför Thomas Wernerson i Blåvittmålet:

I den andra minuten rann Peter Gerhardsson igenom och lyckades träffa mål från snäv vinken men Wernerson gjorde en benparad.

I den elfte minuten sköt Micke Andersson ett jätteskott som Wernerson fick på sig utan att veta om det.

I den sextiosjunde minuten spelade Kenta Ohlsson fram Uffe Eriksson men Glenn Hysén fick bort bollen i sista stund.

I första förlängningskvarten åttonde minut spelade Peter Gerhardsson fram Uffe Eriksson som fick ett jätteläge men missade.

Fyra minuter senare var det rullgardin ner för Hammarby. IFK som knappast skapat någonting fick utdelning. Dan Corneliusson, som hade varit helt osynlig, sprang sig loss på en djupledsboll och rullade in segermålet under Anders Forsberg. Ridå! Och Hammarbyspelarna blev inte gladare av att domaren sedan blåste av matchen två minuter för tidigt.

Thomas Dennerby är en av dom som minns:

– Vi var riktigt bra och borde vunnit under ordinarie tid, men IFK Göteborg var ett bra lag på den tiden och hade den lilla turen som framgångsrika lag ofta har. Att torska i förlängning var extra tungt eftersom vi hade förlorat SM-finalen året innan. Hursomhelst var det en bra match med två riktigt bra lag.

Dävarande förbundskaptenen Lars "Laban" Arnesson var inne på samma spår:

»Det var ju vår match. Synd att vi inte kunde ta vara på våra chanser. I annat fall hade kampen varit avgjord redan innan pausen.«

Bengt Persson, besviknen tränare i Hammarby (citat ur Dagens Nyheter).

Ulf Eriksson varnas av domaren Sven-Erik Grönlund efter protester mot att matchen blåstes av två minuter för tidigt enligt matchklockan. Foto: Åke Malmström/DN/TT.

– En match med hög kvalitet mellan två mycket bra lag. Det var underbar underhållning helt enkelt. Göteborg var nog värdiga mästare i alla fall. De gick igenom cupen med målskillnaden 14-0 och inte ens Hammarby lyckades spräcka nollan. Det tyder på klass.

Hammarbys tränare Bengt Persson var trots allt nöjd med spelet:

– Det kändes förvisso som två rejäla örffilar men matchen i sig är den bästa under min tid i Hammarby. Synd att vi inte lyckades vinna inför våra fantastiska fans. Det var bara vår klack som hördes. Vi skapade väldigt mycket och borde ha vunnit, men sådan är fotbollen.

Söderpubliken lommade hem besviknen och Hägersten Hot Heaven lades i malpåse. Det skulle dröja tjugo-sju år till nästa cupfinal men det är en annan historia. ■

Svenska cupen, Final 19 juni 1983
RÅSUNDA FOTBOLLSSTADION

Hammarby IF-IFK Göteborg 0-1 (0-0)
 Efter förlängning.
 Mål 0-1 Dan Corneliusson (102).
 Publik: 13 245
 Domare: Sven-Erik Grönlund, Kvissleby

Hammarby: Anders Forsberg – Sulo Vaattovaara, Björn Hedenström, Putte Ramberg, Klas Johansson – Thomas Dennerby, Mats Wahlberg, Michael Andersson – Ulf Eriksson, Kenta Ohlsson (Jan Wegerman 85), Peter Gerhardsson.

IFK Göteborg: Thomas Wernerson – Ruben Svensson, Glenn Hysén, Stephan Kullberg, Stig Fredriksson – Glenn Schiller, Tord Holmgren, Jerry Karlsson, Roland Nilsson (Peter Andersson 107) – Dan Corneliusson, Tommy Holmgren.